

ja fange tuus laggeda peal tuisku keeritama. Laps rönis sääreni süggawa lumē sees, kinkad ning sajad märjad ja üsna lumega räntsas. Hääke weeris loja, pime tsikis katte ja lopsakas lumē seodu läks ifa paksemaks. „Kas sa oled vässud?“ küsis waaña-meest ohkades, ja laps festis mutliko ealega: mul on vässimuis ja külm käes. „Tulle minõ ülle,“ ütles Tooms — se olli waaña-mehe nimi — „ma fannan sind tükifese maad eddas!“ Laps wöttis tema kaela ümbert finni ja pallus: fanna mind agga nattuke, funni ma jalgu puhtan; siia waaña-rausk oled isseggi vässimisel. — Tuisuga pörkas Tooms teelt förvale ja eksiis wiimafsovis ära. See otstides kipus tuss ja vässimuis katte; laps olli ülles magama uinunud, selepäras tistus Tooms faljofunkale natuke pulkama. Tema pä olli taske, silmad wausid koko ja ürikese aija pärast uinusta magama. Laps, sedda külm ühest äratanuid, pallus ärda meelega: armas Tooms, lässe mind maha! külm lõhub minõ jallad russuks. Agga Tooms ei kuulnud enam pallumist eggia wöinud waatata; tema elowaim olli külma käes riidundi, keha jubba fangeks töömand, süstti oidsid ta tuimad kohmetanud läed lapse otsego raud-siddemega finni. Ei joudnud lapse nuttu, eggia kaebamise eäl surnu sarnast enam äratada; abi üdmise ellin waus tuusde. Kui enam peastmist ei elnud loota akas wagga laps eiaast surma waatama. „Armas Jumal!“ — pallus tema — „kui minõ surma-tund siin katte jõuab, siis läkitä oma inglise

mulle troostiks, kes mind taewa juhatab. Lühendo, elde Järand! kannatamise tunni wallu ja peasta mind fest öödast, seit Siino käes on se väaggi ning se au iggawest.“ Külmaast ära ramastatud laps nörgutas oma pä waaña-mehe riña peale ja ninus magama. Reha wabbisemine jäi aega mõda soigu, ingamine armeniaks, lõpes wiimafsootsa, ja Betti olli nisaama kangelts läiritud fui Tooms. Lumü labutas walge rüü mõlema surmude ümber. Ja fui tuule kohin waits, lumefoddut läpnes ja õ katte joudis, seal seisis tähtedeega ehitatud taewas otsego keha surnu katte nende ülle, ja laps ning waaña-meest ingasid rahul.

Kest õ joudis katte; seal tulli üks selts hertsaid ülle mäggede jahi pealt tagasi. Ükselt töösid jalju koerad suurt ulgu ning aufumise kätta. Üks teender, kes koera tulli waatama olli läinud, rutas kohkudes tagasi ja ütles: „Oh, Jumal parako! mis suur önnetus!“ Kas külma käes kohmetanud inimesed istuvad fui surmud seal funkla naal. Kõik rutasid luggu waatama. Otsego kaks koko kõidetud puu-algo istusid Tooms ja Betti; waatajad töösid sedda nähes ühest suust kohkumise ja kahhetsemise eale. Üks neist hertsadest katsus suure volega, kas surnu kehadel veel elo sees olli. (Pöra leht ümber seal näed sa nende pilt.) Kas on lootust, armas tohter? küsitsid teised, ja tohter kostis: „peame katsuma mis neist saab, kas ärkavad elusse wai mitte. Reid teine teisest lahutada ei olle wöimalik, eht meie peaksume waaña-mehe